

Publicats els Premis Ciutat de València

Quasi un any després de la concessió dels premis Ciutat de València, que convoca l'ajuntament de la ciutat, dimarts, dia 11 de desembre, foren presentats els llibres guanyadors de la passada edició, amb la intervenció del regidor de Cultura Vicent Garcés, el professor de la Universitat de València, Jenaro Talens, i l'alcalde de València, Ricard Pérez Casado.

Garcés disculpà el retard en la publicació i apuntà la voluntat d'intervenció cultural dels premis. Talens remarquè el fet que —al seu parer— no es tracta d'uns premis «per a la cultura valenciana», sinó d'uns premis «per a la cultura», amb voluntat d'universalitat, convocats des de Va-

D. R. lència, i l'alcalde, finalment, es mostrà d'acord amb l'escriptor i recordà l'interès de l'ajuntament que presideix per potenciar la capitalitat cultural de València.

Cinc són els llibres publicats per Fernando Torres Editor, corresponents a la novel·la, la poesia i el teatre en català, i a la novel·la i la poesia en castellà. *Gelat de maduixa*, de la mallorquina Antònia Vicens, fou la novel·la guanyadora del premi Constantí Llombart. Es tracta d'una mena de simfonia de monòlegs, amb aires de tragèdia, en la qual els records serveixen per a repassar les claus plurals d'una quotidianitat que es troba en un punt clau.

Josep Fèlix Escudero

Jordi Vicent
Jenaro Talens (segon per l'esquerra), el regidor Garcés i l'alcalde Pérez Casado en l'acte de presentació

torna a la publicació d'un llibre de poemes amb *Discursos de salvació*, obra sorprenent, de llenguatge treballat, amb alguns textos millors que altres, de temàtica patriòtica, amorosa i vital, en definitiva. Un llibre que recorda alguns registres de la poesia d'un Marc Granell. El premi Eduard Escalante de teatre, *Darrers dies a Menton*, de Josep Gandia Casimiro, és una comèdia amb Blasco Ibàñez com a pro-

tagonista. Un llibre barrat amb la sintaxi i l'ortografia, exagerat i de dubtosa efectivitat humorística.

Las joyas de la serpiente, de Pilar Pedraza, en narrativa en castellà, és una novel·la fantàstica amb format i inspiració que miren a la literatura clàssica castellana. El llibre de poemes *El jardín de Ida*, de Miguel Romaguera, completa les novetats.

El punt de Mira

les seues literatures i nacions. Fars lluminosos. Carn de fragment escolar, matèria de centenari...

Però vostè, estimat lector culte, fa anys que no n'ha llegit cap. Au, no dissimule, que ho sabem tots. I, tanmateix, és una pena, perdre tantes hores llegint novetats repetidament insípides, i abandonar la vella substància acumulada... És clar que la cosa ve d'antic. No sé si era Horaci o Ciceró (¡ai, la memòria!) que recomanava: *Et vos exemplaria graecia nocturna condite manu, condite diurna*. També, és clar que, aviat, ben poca gent seguia tan bon consell. Com ara.

Per cert, Witold Gombrowicz, l'autor de *Ferdydurke*, també és ja un clàssic: no el llegeix pràcticament ningú.

Joan F. Mira

Els clàssics

El mestre de *Ferdydurke* vol, com és el seu deure, instal·lar l'amor dels clàssics en el cor tendre dels alumnes. Amb l'alumne Kotecki, però, la cosa no rutla:

Kotecki.-M'ho heu explicat, però a mi no m'encanta. ¿Com pot encantar, si ningú no llegeix aquesta poesia, fora dels qui es troben en edat escolar, i encara perquè els hi obliuen?

El mestre.-¡Calleu per l'amor de Déu! És perquè són comptats els éssers realment cultes i a l'altura...

Kotecki.-Però és que ni els cultes. ¡Ningú! ¡Ningú! ¡Ningú, dic!

Plany del mestre, discurs i conclu-

sió: «Ja ho veieu, Kotecki... ¿qui de nosaltres sabia admirar els grans genis, si a l'escola no li haguessen ficat ben bé al cap que són grans genis?»

Doncs, això: ¿qui de nosaltres sabia? L'escola és un mal necessari.

Ara, posem una vintena de noms, a l'atzar: Homer, Sòfocles, Plató, Horaci, Ciceró, Virgili, Lull, Dante, Petrarca, Marc, Cervantes, Quevedo, Racine, Shakespeare, Goethe, Byron, Leopardi, Dostoiewski, Zola, Verdaguer... Aquests, i un parell més de dotzenes, suprema glòria de